

Sygn. akt I C 1574/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzena Żywucka

Protokolant: stażysta Sylwia Waślicka

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa J. R. (1)

przeciwko B. (...) z siedzibą w R.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego B. (...) z siedzibą w R. na rzecz powódki J. R. (1) kwotę 6.703,91 (sześć tysięcy siedemset trzy 91/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie: od kwoty 6.003,91 (sześć tysięcy trzy 91/100) złotych za okres od dnia 11 grudnia 2016r. do dnia zapłaty i od kwoty 700 (siedemset) złotych od dnia 19 maja 2017r. do dnia zapłaty;

II umarza postępowania co do ustawowych odsetek za opóźnienie do dnia 10 grudnia 2016r. ;

III w pozostałym zakresie oddala powództwo;

IV zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.595 (dwa tysiące pięćset dziewięćdziesiąt pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

V nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Olsztynie) od powódki kwotę 20,95 (dwadzieścia 95/100) złotych, od pozwanego kwotę 533,40 (pięćset trzydzieści trzy 40/100) złotych, tytułem kosztów sądowych.

SSR Marzena Żywucka

Sygn. akt I C 1574/17

UZASADNIENIE

Powódka J. R. (2) wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz ostatecznie kwoty 6.966,86 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 6.266,86 zł od dnia 11 grudnia 2016r. do dnia zapłaty, a od kwoty 700 zł od dnia 19 maja 2017r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 9 listopada 2016r. doszło do uszkodzenia stanowiącego jej własność pojazdu w wyniku kolizji komunikacyjnej. Powódka dochodzi odszkodowania z tytułu OC od ubezpieczyciela sprawcy szkody, ponieważ odszkodowanie wypłacone przez pozwanego w kwocie 2.443,24 zł nie rekompensuje szkody majątkowej w całości.

Na dochodzoną pozwem kwotę składa się:

- Kwota 6.266,86 zł będąca różnicą między wypłaconą kwotą odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe a kwotą należną;
- Kwota 700 zł za sporządzenie prywatnego kosztorysu.

(pozew oraz pismo procesowe z dn. 8.09.2017r. – k. 73)

Pozwany B. (...) w(...) wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Pozwany potwierdził otrzymanie zgłoszenia szkody. Podał, że przystąpił do procesu jej likwidacji, ustalił koszty naprawy pojazdu i ustalił odszkodowanie w kwocie 2.443,24 zł, przy zastosowaniu cen części zamiennych nie pochodzących od producenta pojazdu. W ocenie strony pozwanej wysuwane roszczenia powódki są zawyżone i nieoparte żadnymi dowodami. Odnosząc się do wyliczeń sporządzonych na zlecenie powódki przez prywatnego rzeczoznawcę pozwany wskazał, że obejmują one kalkulację naprawy uszkodzeń pojazdu nie związanych z kolizją z dnia 9 listopada 2016r., a zatem nie wynikających z działania ubezpieczonego, co powoduje brak odpowiedzialności pozwanego za naprawienie szkody w tym zakresie.

Pozwany zakwestionował również roszczenie o zapłatę kwoty 700 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej wyceny jako zawyżonych. Sama wycena z kolei jest nieprawidłowa i obejmuje uszkodzenia nie związane ze szkodą z dnia 9 listopada 2016r.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 9 listopada 2016r. doszło do kolizji drogowej, wskutek której został uszkodzony pojazd A. rok prod. 2001 należący do powódki. Na skutek zdarzenia, w pojeździe powódki zostały m.in. uszkodzone pokrywa silnika w części przedniej lewej, drzwi przednie lewe, reflektor firmy (...). Pojazd powódki posiadał wcześniejsze uszkodzenia, które nie były naprawiane przez powódkę, m.in. reflektor przeciwmgielny lewy. Koszt naprawy pojazdu przy zastosowaniu cen części oryginalnych oraz stawki za roboczogodzinę w wysokości 110 zł wyniósłby 8.447,15 zł

(dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej K. G. – k. 48-63, opinia uzupełniająca – k. 86, 90-98, zeznania świadka K. R. (1) – k. 85-86, akta szkody – k. 36)

Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego. Powódka zgłosiła pozwanemu szkodę w dniu 10 listopada 2016r., pozwany przystąpił do procesu likwidacji. Dokonując wyliczeń pozwany ustalił początkowo należne powódce odszkodowanie na poziomie 2.443,24 zł. Powódka nie godząc się z decyzją ubezpieczyciela zwróciła się do prywatnego rzeczoznawcy celem dokonania ponownej wyceny szkody. Zgodnie z kalkulacją należne odszkodowanie winno wynieść przynajmniej 9.446,52 zł. Za sporządzenie wyceny powódka zapłaciła 700 zł. Pismem z dnia 7 kwietnia 2017r. powódka wezwała pozwanego do dopłaty kwoty 7.703,28 zł, w tym kwoty 700 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej wyceny szkody, jednakże bezskutecznie. Pozwany otrzymał pismo w dniu 18 kwietnia 2017r.

(bezsporne; akta szkody – k. 36, decyzja ubezpieczyciela – k. 9, kalkulacja pozwanego – k. 9v-10, kalkulacja prywatna powódki – k. 11-13, faktura VAT – k. 13v, wezwanie do zapłaty – k. 15)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle poczynionych w sprawie ustaleń roszczenie powódki należało uwzględnić w przeważającej części.

W związku z modyfikacją powództwa zawartą w piśmie procesowym z dnia 8 września 2017r. należało umorzyć postępowanie w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie do dnia 10 grudnia 2016r., albowiem pierwotnie powódka domagała się ich zasądzenia od dnia 17 grudnia 2006r. (pkt. II wyroku)

Dokonując rozstrzygnięcia w sprawie Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, których prawdziwości nie zakwestionowano, na opiniach biegłego z zakresu techniki samochodowej, K. G. oraz na zeznaniach świadka K. R. (2).

W przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady. Nie było między stronami sporu co do sposobu rozliczenia szkody (jako częściowej). Rozstrzygnięcia wymagało jedynie ustalenie, czy wypłacone powódce odszkodowanie rzeczywiście odpowiada wartości poniesionej szkody.

W związku z powyższym należało zasięgnąć wiadomości specjalnych, toteż Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, K. G.. Biegły sporządził opinię zgodnie z zakreśloną tezą dowodową, posługując się powszechnie uznawaną metodą i programem kosztorysowym. Opinia biegłego była jasna, logiczna i spójna, oraz odpowiadała na zasadnicze kwestie wymagające wiadomości specjalnych. Przedmiotowa opinia była kwestionowana przez pozwanego w zakresie ustaleń co do możliwości przyjęcia do wyliczeń cen części zamiennych oznaczonych znakiem jakości Q oraz zamiennikami w postaci reflektora firmy (...), skoro taki też zbył zamontowany w pojeździe powódki przed szkodą. Biegły w ustnej opinii uzupełniającej ustosunkował się do złożonych zastrzeżeń. Wskazał, że dokonane przez niego wyliczenia zostały poczynione na podstawie akt szkody i ustaleń poczynionych w postępowaniu likwidacyjnym przez samego pozwanego. Powoływane przez pozwanego wątpliwości przykładowo w zakresie grubości powłoki lakierniczej nie znalazły potwierdzenia w wynikach oględzin pozwanego na etapie postępowania likwidacyjnego. Biegły podał również, że na podstawie własnych doświadczeń wie, że przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody umożliwi jedynie zastosowanie części oryginalnych sygnowanych znakiem jakości O. Odnosząc się do możliwości zastosowania zamiennika reflektora biegły dokonał ponownych wyliczeń uwzględniając cenę zamiennika – reflektora produkcji V..

Mając na uwadze prawidłowość sporządzonej opinii i wysoki stopień profesjonalizmu biegłego, Sąd przyjął jego ustalenia za własne i ustalił, że wartość naprawy pojazdu powódki wynosiła 8.447,15 zł. Pozwany wypłacił powódce kwotę 2.443,24 zł, wobec czego pozostająca uzupełnieniu kwota odszkodowania wynosi 6.003,91 zł.

Biorąc pod uwagę fakt, że powódka nie posiadała wiedzy specjalnej pozwalającej na zweryfikowanie wysokości należnego jej odszkodowania oraz z uwagi na odmowę pozwanego weryfikacji należnego odszkodowania, w ocenie Sądu zasadnym było zwrócenie się przez nią do rzeczoznawcy, który wypowiedział się w kwestii wysokości szkody. Zdaniem Sądu poniesiony przez powódkę koszt sporządzenia prywatnego kosztorysu (700 zł) stanowi szkodę w myśl art. 361 § 2 k.c.

W podobnej sprawie zajął również stanowisko Sąd Najwyższy, który w uchwale z dnia 18 maja 2004 r. III CZP 24/2004 wyraził pogląd, że „Odszkodowanie, przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego.” W innym orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, że dokonana przed wszczęciem postępowania sądowego i poza zabezpieczeniem dowodów ekspertyza może być istotną przesłanką zasądzenia odszkodowania. W takim wypadku koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu (art. 361 kc) (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 2 września 1975 r., I CR 505/75, LexPolonica nr 319344).

Niewątpliwie uzasadnione było zweryfikowanie twierdzeń pozwanego o wysokości szkody prywatnym kosztorysem. Odmienne postępowanie mogłoby narazić powódkę na koszty procesu, a brak podstaw, żeby wymagać od powódki, aby sama sporządziła kosztorys. Wynagrodzenia za sporządzenie kosztorysu nie sposób uznać za wygórowane w szczególności w zestawieniu z kosztami opinii biegłego. W oczywisty sposób działania pozwanego – polegające na przedstawianiu zaniżonych wyliczeń – zwiększały szkodę powódki poprzez nienależyte przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego, co uzasadnia naprawienie jej przez pozwanego również w tym zakresie.

Ponieważ pozwany dotychczas wypłacił powódce odszkodowanie w kwocie 2.443,24 zł, niezlikwidowana w dalszym ciągu przez pozwanego szkoda wynosi 6.703,91 zł.

Zgodnie z art. 817 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (§ 1). Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, jednakże bezsporna część świadczenia ubezpieczyciel winien wypłacić w terminie 30-stodniowym (§ 2). Stosownie zaś do treści przepisu art. 481. § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Powódka zgłosiła pozwanemu szkodę majątkową w zakresie kosztów naprawy pojazdu w dniu 10 listopada 2016r., wobec czego pozwany w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia od dnia 11 grudnia 2016r. i od tego dnia należało zasądzić odsetki ustawowe od kwoty 6.003,91 zł. Od kwoty 700 zł (w związku kosztami prywatnej wyceny) Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 19 maja 2017r. do dnia zapłaty. Powódka zgłosiła roszczenie (a zatem i szkodę) w tym zakresie dopiero w wezwaniu do zapłaty z dnia 7 kwietnia 2017r., które pozwany otrzymał w dniu 18 kwietnia 2017r. W dalszym ciągu aktualny był zatem obowiązek spełnienia świadczenia w terminie 30 dni od otrzymania zgłoszenia. Ponieważ pozwany nie wypłacił powódce kosztów sporządzenia prywatnego kosztorysu, od dnia 19 maja 2017r. pozostawał w opóźnieniu.

Mając zatem na uwadze powyższe, na zasadzie art. 805 k.c. i nast. oraz na podstawie art. 481 k.c. orzeczono jak w I wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu (pkt. III wyroku).

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 100 zdanie pierwsze k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Skoro powódka wygrała niniejszy proces w 96,22 %, w takiej właśnie proporcji należy jej się zwrot kosztów procesu. Powódka poniosła koszty ustanowienia pełnomocnika (1817 zł), opłaty od pozwu (251 zł) oraz uiściła zaliczkę na wynagrodzenie biegłego (700 zł), co daje w sumie kwotę 2.768 zł. Na jej rzecz należałoby zasądzić 2.663,70 zł. Koszty pozwanego wyniosły 1.817 zł, a zatem na jego rzecz należałoby zasądzić 68,68 zł. Koszty należne zbilansowały się do kwoty wyższej, a zatem na rzecz powódki zasądzono 2.595 zł.

O kosztach sądowych orzeczono w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. 2014 r., poz. 1025 ze zm.) w zw. z art. 83 ust. 2 tejże ustawy i art. 98 k.p.c. Wydatki związane z opinią biegłego przekroczyły wysokość uiszczonych na ten cel zaliczek. Pozostała kwota 554,35 zł została tymczasowo wypłacona ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Olsztynie. Wobec wyniku procesu Sąd nakazał ściąganie wspomnianej kwoty od pozwanego – w wysokości 533,40 zł, a od powódki – w wysokości 20,95 zł, jak w pkt V wyroku.

SSR Marzena Żywucka